

OONAN TAVALLINEN KOULUPÄIVÄ

Oli aivan tavallinen perjantaiamu, ja Oona tuli tavalliseen tapaansa kouluun. Hän näki pihalla Eelin, joka oli, kuten tavallista, piirtelemässä koulun alakerran ikkunoihin kuvioita hammastahnalla. Koulun piha näytti muuten ihan tavalliselta, mutta hieman autiolta – vain muutama lapsi siellä täällä kiipeilemässä tai potkimassa palloa.

- Missä kaikki ovat? Oona kysyi Eeliltä.
- Joku flunssa-aalto tai jotain, tämä mutisi ja viimeisteli seriffin pilakuvan ruokalan ikkunaan. – Onko hieno?
- Eikö sinua pelota, että jäät kiinni ja saat jälki-istuntoa? Oona ihmetteli.
- Katso ympärillesi, Eeli virnisti. – Ei täällä näy opettajia, nekin on kaikki kipeinä!

Kellot soivat tavalliseen aikaan, ja Oona siirtyi Eelin kanssa tavallisesti sisään, riisui ulkovaatteensa tavanomaisesti naulakkoon ja lähti kävelemään kohti luokkaa – kuten tavallista.

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Luokan ovi oli kiinni. Se ei ollut tavallista. Tavallista ei ollut myöskään oppilaiden muodostama hermostuneesti tärisävä jono, joka seisoa pönötti täydellisen suorana oven edessä.

- Mitäs täällä tapahtuu? Oona ihmetteli, mutta kukaan ei vastannut.
- Miten kukaan meidän luokasta ei ole kipeänä?
 - Ollaanhan me, joku lapsista vastasi käheällä äänellä. - Mutta uusi sijainen pakottaa silti kouluun...
 - Uusi sijainen? Oona hämmästeli.

Oona ohitti jonon ensimmäisenä selkä menosuuntaan seisseen harmaapipoisen, silmälasipäisen oppilaan päästäkseen luokkaan tarkistamaan tilanteen. Kurottaessaan kohti ovenkahvaa hän tunsu äkkiä viiltävän kivun vasemmassa sääressään ja pysähtyi. Jonon kärjessä seissyt oppilas oli lyönyt häntä kepillä jalkaan.

- AUTS! Minä kerron opelle! Oona parahti.

Sitten hän valahti kalpeaksi. Oona huomasi, ettei silmälasipäisellä oppilaalla ollutkaan pipoa, vaan lyhyehköt harmaat hiukset. Eikä tämä ollut lapsi, vaan hyvin iäkäs naisihminen.

- KUKAAN EI OHITA AINI MÄKÄLÄÄ!!! mummo kiljui niin että teko-hampaat helisivät.

- EI! Oona parahti, ja mummon huuto vain yltyi. - EI SINUA TAAS!
- SINÄ OMAHYVÄINEN NULIKKA ARVATENKIN KUVITTELIT, ETTÄ TÄMÄ ON SINUN TARINASI?
- No niin tu-tuossa otsikossa lukee, Oona yritti selittää.
- TÄMÄ ON TARINA, JOSSA MINÄ, AINI MÄKÄLÄ, TUON WANHAT HYVÄT AJAT TAKAISIN KOULUUN!
- Mutta kun otsikko... Oona yritti.
- MINÄ SINULLE OTSIKOT NÄYTÄN! mummo kivahti.

AINI MÄKÄLÄ OPETTAJANA

- P** aljon parempi, mummo myhäili.
- Tämän piti olla ihan tavallinen kertomus! Missä meidän oikea ope on? Oona kysyi.
 - Sairaana, mummo tokaisi.
 - No missä kaikki oikeat sijaiset ovat?
 - Sairaina, mummo sanoi.
 - Miten kaikki voivat olla sairaina?
 - Koska kaikilla nykyajan velli-housuilla on työnteon estävä tauti nimeltä lorvikatarri. Jonoon mars, pikkuneiti! mummo tuhahti ja heristi kävelykeppiään. – Ja luokkaan pääsee vasta sitten, kun joka iikka seisoo luotisuorassa rivissä täysin hiljaa!

Kului piiiiiitkä aika, ennen kuin oppilaat pääsivät siirtymään luokkahuoneeseen. Eeli istahti ensimmäisenä omalle paikalleen.

– MITÄ TE NULIKAT OIKEIN LUULETTE TEKEVÄNNE? mummo kivahti. – EI SAA ISTUUTUA ENNEN KUIN OPETTAJA ANTAA LUVAN!

– Mitä? Eeli kysyi.

– Menet luokan nurkkaan seisomaan ja tuijotat ääneti seinää koko lopputunnin!

– O-oletko tosissasi? Eeli valitti.

– Nurkassa häpeäminen on hyvä rangaistus, mutta voinhan minä tuoda jonkun toisenkin entisaikojen kurinpitomenetelmän takaisin, jos kerran haluat! Missäs täällä on karttakeppi?

– Okei, okei. Minä tottelen! Eeli parahti ja siirtyi nurkkaan.

Mummo antoi muille oppilaille luvan istuutua ja kysyi:

– Kukas tietää, mitä on lukujärjestyksessä?

Oona nosti kätensä ylös viittaamisen merkiksi.

– NURKKAAN SIITÄ! mummo älähti.

– Mitä minä muka tein? Oona protestoi.

– Koulussa viitataan kauniisti kyynärpää kiinni pöydässä, ei tuolla tavalla kainaloita tuuletellen!

– Selvä homma, Oona tuhahti ja meni tuijottamaan luokan toista nurkkaa.

– Kuka kertoo sen ensimmäisen tunnin? mummo kysyi uudestaan.

Yksi oppilaista viittasi, tällä kertaa kyynärpää visusti pulpettiin liimattuna.

– Sinä siinä, mummo nyökkäsi.

– Meillä on matematiik...

– NURKKAAN! mummo keskeytti.

- Täh? oppilas ihmetteli.
- Opettajalle vastataan pulpetin vieressä seisten, kädet sivulla ja ryhti suorassa! mummo selitti. – Nurkkaan MARS!
- Et sinä voi kohdella meitä noin! joku oppilaista älähti.
- NURKKAA SINULLEKIN! mummo kivahti ja siveli kävelykeppiään uhkaavasti. – Opettajaa ei sinutella. Olen teille rouva Mäkälä, onko selvä?
- Kyllä, rouva Mäkälä... oppilas marisi ja täytti luokan neljännekin nurkan.
- Ja nyt joku kertoo sen tunnin aiheen ja sassiin!

Ville viittasi arasti, sai luvan vastata ja seisahti pulpettinsa viereen tikku-suorana.

- Me-meillä on matematiikkaa, rouva Mäkälä, hän sanoi.
- Hyvä, kaivakaas vihkot esiin! Missäs liitutaulu on?
- Meillä on vain tussitaulu, rouva Mäkälä, Ville vastasi.
- Höpönlopön! Onhan täällä liitutaulukin, mummo sanoi äkättyään luokan nurkassa kyyhöttäneen jättimäisen älytelevision. – Teillä nyky-nuorilla on ilmeisesti myös näössä vikaa...
- Rouva Mäkälä, tuota... Ville yritti.
- Kakista ulos vain! mummo komensi ja raahasi pyörillä liikuteltavan telkkarin luokan eteen.
- Tuo on kallis näyttö, johon ei saisi piir...
- OPPILAAT EIVÄT NEUVO OPETTAJAA! mummo kivahti. – NURKKAAN JA SASSIIN!
- Mutta nurkathan ovat täynnä, Ville huomautti.
- Kas vain, niinpäs ovatkin... mummo mietti. – No istu sitten paikallasi, kunhan muistat hävetä! Meillä onkin sitten loppupäivästä veistotunti...
- Ai minkä takia? Ville uteli.
- Saat nähdä, mummo myhäili.

Mummo kaivoi käsilaukustaan vanhoja kalkkiliituja ja alkoi raapustaa niillä laskuja televisioruudun pintaan tehden siihen syviä uria. Lapset kopioivat niitä kiltisti vihkoihinsa koko tunnin ajan, pois lukien ne neljä, joiden tehtäväksi jäi tuijottaa seinää.

Välitunnin aluksi Oona ja Eeli löysivät naulakoilta hämmentyneen Villen tuijottelemasta käsiään.

– Mmmm-miten voi olla? Ville mutisi ja tapitti sormiaan silmät lautasina. – Ville on seonnut, Oona sanoi Eelille. – Veikkaan, että se kuuli jonkun meidän isän vitseistä.

– Tiesittekö, että sormilla voi laskea? Vaikka kolme plus kaksi, näin! Ville henkäisi haltioituneena ja nosti ensin kolme ja sitten kaksi sormea pystyyn. – Kuusi!

– Älä höpise, Eeli pani vastaan. – Noin vaikeat laskut lasketaan laskimella.

– Joo joo! Sijainen näytti tämän, ja nyt osaan matematiikkaa, Ville riemuitsi.

– No eipäs tehdä vielä hätiköityjä johtopäätöksiä, Oona hekotti.

Välituntikello soi lounasajan merkiksi. Kun mummo näki, että tarjolla oli toiveruokapäivän kunniaksi hampurilaisia, hän ryntäsi keittiöön ja alkoi mekasta:

– Ei lapsille voi syöttää näin epäterveellistä roskaa!

– Tämä on ihan hyvä ruoka terveellisistä ainesosista, keittäjä pani hanttiin.

– Lapset tarvitsevat kunnollista ravintoa, kuten tillilihaa tai velliä! Missä teillä on ohrasuurimot?

– Ei meillä ole täällä raaka-aineita, keittäjä tuhahti. – Ruoka tulee keskuskeittiöstä, ja me lämmitämme sen täällä ja...

– ELI NYKYAJAN KEITTÄJÄT EIVÄT OSAA EDES KEITTÄÄ? MINÄ TUON WANHOJEN AIKOJEN KOULURUOAT TAKAISIN! mummo kiljui ja lähti ajamaan kävelykepillään keittäjää ulos keittiöstä.

– Mutta ei täällä edelleenkään ole mitään aineksia! keittäjä valitti ja väisteli kepiniskuja.

– Konstit on monet, sanoi mummo kun vellin keitti! mummo pihisi ja poistui jonnekin puukäsityöluokan suuntaan.

Hän palasi nopeasti raahaten perässään paria raskasta jätessäkkiä. Sitten hän nakkasi hampurilaiset roskakoriin, tyhjäsi jätessäkkien sisällön kattilaan ja lorotti kunnolla vettä päälle.

– Onko tuo... Oona äimisteli. – Siis laitatko sinä kattilaan sahanpurua?

– Tästä hautuu teille wanhan kansan terveellinen pettuveli, mummo sanoi ja hämmensi kattilaa liedellä. – Tällä kasvaa ryhdikkäitä kunnon kansalaisia!

– Et voi olla tosissasi! Oona kauhisteli.

– Alkaa olla jo valmista, kaivakaapas repuista lautaset ja lusikat esiin niin pääsette syömään!

– Me otetaan ne aina täältä, Eeli sanoi ja osoitti lautaspinoa linjaston päässä.

– Elämässä pitää pärjätä omillaan, ei aina voi käyttää toisten tavaroita! mummo paasasi ja alkoi lapata puuroannoksia suoraan lasten kouriin.

– Syötte kädestä, niin opitte sitten jatkossa tulemaan toimeen omine astioinenne!

– Se siitä toiveruokapäivästä, Oona huokaisi ja katsoi vaaleanruskeaa mömmöä, jota valui hänen sormiensa välistä lattialle.

Ne oppilaat, jotka uskalsivat maistaa mummon velliä, alkoivat pian valittaa vatsakipuja.

- Oletko ihan varma, että sahanpuru on syötävää? Oona irvisti vatsaansa pidellen.
- Sehän on suorastaan herkku! Kun minä olin pieni, syötiin pikkukiviä jos ei muuta ollut, ja yleensä ei ollut! mummo vastasi.
- Sattuu mahaan! Eeli marisi.
- Eikö teidän nykynuorten vatsa kestä mitään? mummo pöyristyi.
- Onneksi tiedän mikä tepsii vaivaan kuin vaivaan!
- No mikä? Oona kysyi.

- Tunti sata-asteisessa saunassa!
- Ei koululla ole saunaa, Oona kertoi.
- Mitä ihmettä!? mummo parahti. – Mikäs se sellainen koulu on, jossa ei ole saunaa?
- Ihan kai tavallinen? Oona tuumi
- Jestas sentään tätä nykymaailman menoa! Noh, onneksi on toinenkin konsti pikkuvaivojen parantamiseen. Työnteko! Minulla onkin teille juuri sopiva homma! mummo tokaisi.

Mummo kiikutti vatsavaivaiset oppilaat suoraa päätä puukäsityöluokkaan.

- Tässä on teille lautta ja nauvoja! hän sanoi ja viskasi välineet lasten eteen.

- Mitä näillä tehdään? Oona äimisteli.
- No rakennetaan lisäseiniä luokkaan tietenkin! Kaikilla pitää olla oma nurkka, johon mahtuu häpeämään.
- Onko tämä joku vitsi? Oona protestoi.
- Minä en koskaan vitsaile! Huumori sopii niille, joista ei ole oikeisiin töihin, mummo tuhahti.

- Missä vasarat ovat? Eeli huomautti.
- Kun minä olin nuori, naulat lyötiin otsalla! mummo selitti. – Mutta kun kerran olette tuollaisia vellihousuja, niin hakekaa ne sitten työkalukaapista.

- Ei me ihan oikeasti tarvita mitään lisäseiniä! Oona intti.
- Te ette mitään niin kipeästi tarvitsekaan! Sinäkin siinä olet unohtanut viitata jo ainakin kymmenen kertaa. TUNNIN PÄÄTTEEKSI LUOKASSA ON KAIKILLE OMA NURKKA TAI TULETTE VIIKONLOPPUNAKIN TEKEMÄÄN SEINIÄ. ONKO SELVÄ?!
- Minulla on voimistelutreenit lauantaisin, et voi tehdä niin! Oona intti vastaan.